

SCENE DE VIAȚĂ

Autor: Victoria Sara Dazin

Magicul meu secret

Bucuresti, August 1971

Perioada concediilor de odihnă, visul fiecărui sindicalist.

Peronul Gării de Nord forfoteste de pasageri agitați: copii, valize, hamali, feroviari, tovarași in "deplasare" la sfîrsit de săptămîină, îndrăgostiți, navetiști, roiesc în jurul trenurilor, care urnindu-se cu greu pe șine se opresc cu un scîrțîit lugubru.

Deodată, parcă la un semnal, mînată de un impuls colectiv, mulțimea se repede spre vagoanele numerotate ale garniturilor.

-Repede, repede. Ce faci? Nu vezi că vagonul nostru este la capătul celălalt...O să pierdem trenul! - zbiară un bătrînel pirpiriu, transformat într-un colet umblător.

Cu greutate reușesc să mă strecur prin mulțime, ferindu-mi burta, care are deja aparența unei lubenițe bine coaptă. Oboseala și căldura mă împiedică să simt mișcările fătului, pe care de șase luni îl port în pîntec. Nu mi-e bine, capul i-mi vîjîie,

lumea se îngheșuie din toate părțile. M-am urcat, caut cu privirea un loc unde să-mi pot trage sufletul, dar nici o șansă. Îngustele banchete de lemn sînt ticsite de lume. Alături de mine stau: soacra mea, îmbrăcată ca pentru parada fanfarei militare în parcul comunal și soțul meu, plin de speranțe în "marea expediție" pe care urmează să o întreprindem.

Cufundată în magicul meu secret (embrionul), calmă și senină precum "Primăvara în livadă" a pictorului olandez Kees van Dongen, încep să ignor lipsa de comoditate. Mă rezem de balustrada unei ferestre și, pe nesimțire, gândurile mă poartă înapoi în timp. De cînd nu am mai văzut-o? Un an, doi...poate mai mult... Încerc să-mi forțez memoria, să mi-o reamintesc în toată splendoarea ei, în albastr-i frumusețe agitată. În imaginație, mi se conturează formele ei rafinate potențate de o caldă lumină, ale mării.

Ne apropiem de Agigea, mirosul ei sărat îmi pătrunde nările și, ca strigătul de bucurie al celor zece de mii de greci conduși de Xenophon, cînd după șaisprezece luni au zărit Pontul Euxin: "Thalassa! Thalassa! "

Îmi șoptesc:

"Marea marea! "

Lunga mea așteptare îmi este răsplătită din plin.

Brusc, apare în toată plenitudinea ei, contopindu-se cu bolta cerului, formează la orizont o grandioasă cupolă, brodată de țărături de trena albă, dantelată a valurilor.

Am ajuns. Coborîrea din vagoane produce o nouă agitație spontană printre călătorii mînați de dogoareasoarelui de August, grăbiți să cotopească limanuri de liniște temporară.

Întinsă pe nisipul fin, microscopic decimat în timp, încins de razele soarelui, cu pîntecul îndreptat spre înaltul cerului senin, mă năpădesc roiul amintirilor și nostalgia clipei.

Dar nefiresc de rapid vocea, soțului meu îmi întrerupe șirul gândurilor:

" Ia te uită maică, ce femei frumoase

Uite-te la asta blondă, ce corp are...." ...

Frustată, umilită și minimalizată, inima mi se zbate de parcă vrea să sară din piept. Mă ridic încet și privesc uluită marea, al cărei chips-a modificat. Simt că fraternizez cu revolta exprimată cu maximă intensitate și vibrație cromatică de Van Gogh, pictînd " Marea de la Saintes - Maries. "

Realizez că de fapt sînt singură, numai eu și pîntecul meu rotunjit. Un sentiment nou urcă în mine cu o intensitate crescîndă și mă trezește la realitate: instinctul matern. "În curînd voi putea să-l țin de mînuță și să ne plimbăm împreună.", îmi spun încetișor.

Primire festivă

Otopeni, Bucuresti, 26 octombrie 1982

Am ajuns pe aeroportul din București, vameșii deschid pașapoarte, ștampilează.

Ne urcăm în avion și așteptăm decolarea.

Eu tremur ca o frunză în furtună, inima îmi bate tare, ținându-mă de mână cu copiii.

Avionul decolează, dar nu mă relaxez.

O transpirație rece îmi acoperă corpul, mi-e frică să respir.

Deodată oamenii din jurul meu aplaudă și cântă, dar eu nu respir.

Începem să coborâm, încet ca în vis, unde suntem? Unde ne-au adus românii?

Încep să cobor și în fața mea îl văd scris cu litere mari Aeroportul Ben Gurion și steagul Israelului.

Un grup de oameni stau în apropiere ținând pancarte, fluturând cu mâna, strigând.

M-am gândit în sinea mea: „Ce frumoasă primire... și am început să zîmbesc, pentru prima dată după mulți ani.

Deodată aud personalul Sohnutului spunând în limba română:

„Repede, repede, e periculos, intrați înăuntru...!!!!” Muncitorii de la „El Al” sunt în grevă, aceastaeste o demonstrație!!!!

Și atunci nu am mai știut ce să fac, să plîng sau să rîd...

În 1982, compania El Al intrase într-o criză financiară, a intrat într-un proces de administrare judiciară în timpul căreia sute de muncitori au fost concediați și zborurile au fost suspendate pentru 4 luni pînă în ianuarie 1983.

Am primit certificatul de Olimi, bani de buzunar și un pahar de limonadă.

Taximetrul, care vorbea doar ivrit, ne-a condus la Ashdod nu am schimbat nici un cuvînt pe tot parcursul drumului. Seara am ajuns la centrul de absorbție “Pladot”.

Liful era defect, funcționarul de serviciu, care vorbea doar ivrit, ne-a ajutat să urcăm bagajele pînă la etajul 7.

Obosiți, înfomețați... și confuzi, am adormit repede.

Ashdod, Israel, 27. octombrie 1982

A doua zi dis- de- dimineață, prin geam văd doar nisipuri și orizontul o dungă mică albastră și așa am înțeles că acolo este marea.

Dar, ca mamă evreică, mă gândesc la un singur lucru să pregătesc o supă de pui cu multe legume pentru copii.

Am coborât la secretariatul centrului de absorție, un funcționar mi-a explicat în limbajul semnelor și în desene, mi-am dat seama că pot ajunge cu autobuzul 6 la piața de lângă mare și acolo voi putea cumpăra mîncare.

În pofida faptului că am luat cîteva lecții de limbă ebraică pentru începători la Templul Coral, în octombrie 1982 cînd am emigrat în Israel am reținut numai patru cuvinte în ebraică: Shabbat Shalom, basar(carne) și bațial (ceapă). Colac peste pupăză eu eram ferm convinsă că basar este ceapă și bațial este carne.

M-am plimbat două ore în jurul pieței de lângă mare, dar nu am găsit carne.

În cele din urmă, m-am întors către un bărbat în uniformă, l-am privit în ochi și l-am întrebat Bațial „Ceapă?”

El mi-a făcut un tur al tuturor standurilor de ceapă: ceapă mare, mică, ceapă roșie, ceapă verde, ceapă albă...dar eu o țin pe-a mea BAȚAL și în disperare apuc cu trei degete dosul plamei stîngi, trag cît pot pielea și spun încă o dată BAȚAL.

Din fericire în Ashdod, există o comunitate mare de evrei originari din Maroc, vorbitori de limbă franceză, i-am auzit vorbind între ei și așa am fost "salvată" .....dar doar temporar...

Tura de noapte

Iulie 1983

Timp de patru luni noembrie 1982- februarie 1983 am urmat cursuri de limba ebraică la Ulpan și în iunie am început să lucrez.

În timp, totul mi se părea o sarcină imposibilă. După ce am lucrat doar în ture de dimineață timp de o lună, am fost atenționată că a venit vremea să încep fac și gărzi de noapte.

Mi-a fost foarte clar și deja “plină de experiență”, cum să ajung la spital în tura de dimineață, dar nu era chiar același lucru să o faci noaptea târziu.

La ora 22:30 am ajuns la stația centrală de autobuze din Tel Aviv și am așteptat autobuzul care avea să mă ducă la spital. Dar asta nu s-a întâmplat, nu a venit nici un autobuz și în schimb un grup de bețivi a trecut pe lângă mine și au început să-mi spună ceva, cuvinte pe care nu le-am înțeles, dar simțeam că ceva nu este în regulă.

Am simțit că trebuie să plec de acolo cât mai curînd posibil... dar unde?????

Am început să merg, să-mi accelerez pașii, cînd în fața mea văd neon iluminat „POLIȚIE”.

Am alergat, cu ultimele puteri care mi-au mai rămas, de teamă că nu voi ajunge la timp la lucru. Nu știu ce i-am spus polițistului de serviciu, dar s-a dovedit că m-a înțeles.

Apoi m-am urcat în mașina poliției. Polițiștii m-a escortat pînă în interiorul seției în care lucram și “m-au predat” șefei de tură.

Nu știu cine sunt polițiștii care m-au ajutat, dar le sunt recunoscătoare pîna în ziua de azi!!!

Ani de zile am continuat să lucrez regulat o dimineață-noapte pe săptămână. Mi-a cerut un efort deosebit, cînd călătoream spre Tel Aviv, în acele zile cu 12 autobuze către spital și înapoi acasă, locuiam într-un centru de absorbție în Ashdod.

În august 1983 mi-am luat inima în dinți și m-am prezentat la examenul de admitere la Universitatea Tel Aviv, examen de trei ore susținut în ebraică. Priveam broșurica, răsfoiam paginile în toate direcțiile dar nimic nu-mi era cunoscut...și uite așa timp de o oră. Am cerut permisiunea să ies din amfiteatru...am vrut să plec acasă...mi-am spus NU, eu trebuie să iau examenul ăsta...am revenit în sală, relaxată am citit și însemnat toate răspunsurile corecte. Am fost admisă.

"Ceea ce nu trăim la timp,
nu mai trăim niciodată."

Octavian Paler

SCENE DE VIAȚĂ de Victoria Sara Dazin

Crîmpeie autobiografice:

“Magicul meu secret”, “Primire festivă”, “Tura de noapte”.